

[H. C. Andersen.]

Jeg ser, at det foreliggende Lovforslag er tiltraadt af alle 4 store Partier i Folketinget; det maa heraf kunne sluttes, at man føler sig i hvert Fald saa nogenlunde tilfredsstillet. Det vil da være at haabe, at Fabrikker og Dyrkere maa se paa Sagen paa samme Maade. At ikke alle Dyrkere føler sig tilfredsstillet ved dette Lovforslag, har man, som den højtærede Minister ogsaa udtalte, i den allersidste Tid faaet Bevis for gennem de Henvendelser, som er rettet til Ministeren. Men jeg vil i øvrigt mene, at med nogenlunde gunstige Dyrkningsforhold og med en forstaaende Administration af Loven, er det Resultat, man er naaet til ved Forhandlingerne i Folketinget, ikke helt ilde.

I Lovforslaget garanteres der med en Melispris af 33 Ø. Dyrkerne en Grundpris af 1 Kr. 80 Ø. pr. Dobbeltcentner leverede Roer. Det glæder mig, at Ministeren har indset, at man ikke kan blive staaende herved, thi regner man med en normal Høst — efter min Formening ca. 280 Dobbeltcentner pr. ha —, vil man, naar man følger Landøkonomisk Driftsbureaus Beregninger, naa til det Resultat, at det vil koste Landmændene ca. 140 Kr. pr. ha at dyrke denne Afgrøde, hvis Grundprisen er 1 Kr. 80 Ø. At man under saadanne Forhold ikke vil være svært begejstret for at holde fast ved denne Afgrøde i Stedet for at tage den langt bekvemmere Kornafgrøde, kan man nok forstaa. Derfor er det prisværdigt, at Ministeren er gaaet med til en Ordning, der vel ikke tilsikrer Dyrkerne, men dog stiller dem i forholdsvis sikker Udsigt, at de faar en Efterbetaling af ca. 30 Ø. pr. Dobbeltcentner, saaledes at den endelige Betaling pr. Dobbeltcentner bliver mindst 2 Kr. 10 Ø. Derved opnaar man ikke fuld Rentabilitet, men set i Forhold til andre Erhvervsgrøner indenfor Landbruget er et saadant Resultat ikke særlig daarligt. I fuld Rentabilitet vil der, selv med en Pris af 2 Kr. 10 Ø. pr. Dobbeltcentner, saa vidt man kan regne sig til med Landøkonomisk Driftsbureaus Beregninger som Grundlag, komme til at mangle 50 Kr. pr. ha.

Det fremgaar af Lovforslaget, at det er Ministeren, der helt alene eller saa godt som helt alene skal administrere denne Lov, og jeg maa forstaa det saaledes, at den højtærede Minister vil være villig til at holde sig saaledes à jour med Gangen i det hele, at han i Kraft af den Beføjelse, som han ifølge Loven har til at regulere Melisprisen mellem 33 og 38 Ø., vil sørge for,

at den størst mulige Tantième til Dyrkerne, 30 Ø. pr. Dobbeltcentner, kan udbetales, og at der, i Tilfælde af at Høstudbyttet bliver ringe, under Normalen, ansættes en Melispris, som giver sikker Udsigt til, at Tantièmen til Dyrkerne bliver større end 30 Ø. Jeg gaar ud fra, at den højtærede Minister ser saaledes paa det, at det er De danske Sukkerfabrikker, der skal kunne udbetale 30 Ø. „Nykøbing Falster“ og „Vestsjælland“ vil ikke kunne naa dertil af forskellige Grunde. Men saa bør der drages Omsorg for, at det bliver selve Behandlingen af Roematerialet og Roemængden fra Dyrkerne, der afkaster en saa stor Fortjeneste, at de 30 Ø. kan gives i Udbytte til Dyrkerne, og at ikke en Del af Udbyttet skal komme fra anden Side, fra Kapitaler eller Udbytte af anden Art, f. Eks. Fortjeneste paa Indførsel af Raasukker, som kun De danske Sukkerfabrikker kan skaffe sig. Ellers vil det Udbytte, som De danske Sukkerfabrikker kan yde, blive betydeligt større end det Udbytte, de to andre Fabrikker, „Nykøbing Falster“ og „Vestsjælland“, er i Stand til at yde Dyrkerne. Forholdene bør, naar Staten skal gribe ind her, være saaledes, at Dyrkerne ved de forskellige Fabrikker, saavel De danske Sukkerfabrikker som Andelsfabrikkerne, er nogenlunde ens stillet.

Jeg kan i øvrigt paa mit Partis Vegne udtale, at mit Parti ogsaa her i dette Ting kan antage Forslaget, saaledes som det nu er kommet til at se ud ved Behandlingen i Folketinget. Det skal ikke være et Udtryk for, at Venstres Tanker med Hensyn til en Sukkerlovgivning for steds er skrinlagt. Man kender vore Tanker fra vort Forslag i Fjor. Vi fandt den Gang ingen Tilslutning til dem, og vi indser, at der paa Grund af det sene Tidspunkt og Statens vanskelige økonomiske Stilling heller ikke nu aabnes Adgang til, at disse Tanker kan fremmes. Det vigtigste i Venstres Forslag var — det maa man ikke tage fejl af —, at det bød paa en Ordning af varig Karakter, og mon der er nogen, der tror, at denne Sukkerhistorie, om jeg maa kalde det saa, kan gentages Aar efter Aar? Mon man mener, at Dyrkere, Fabrikker og Arbejdere i det lange Løb kan føle sig tilfredse med, at de ikke før langt hen i Saatiden ved Besked om, hvorvidt de er købt eller solgt, og hvorledes Landet i det hele taget ligger? Det tror jeg ikke. Derfor mener jeg, det vilde være et formaalstjenligt Arbejde, om de forskellige Organisationer, der har med denne Sag at gøre, i den kommende Sommer gav sig i Lag med Bearbejdelsen af en Plan til en mere varig Ordning. Jeg er tilbøjelig til